

VERES ISTVÁN

Dandaranda

(regényrészlet)

Passiógyümölcs be fog csinálni, olyan büszke lesz rám. Mogyorókrémes bonbonnal a hónom alatt mentem eléje, az úton meg eldöntöttem, hogy az új munkahely lehetőségét is felcsillantom előtte, hogy bár még nem tudom mit, de csinálni fogok valami hasznosat és főleg jól fizetőt. Az orvosi egyetemen tanultam három évig, diplomám az nincs, gyakorlatom annál több, négy év őrzés-védés, előtte egy évig újságkihordás Dániában, plusz néhány munkanélküli hónap. Ha ehhez hozzáadom a fiatalos lendületet, amivel a dolgokhoz hozzáállok, máris látom magamat, ahogyan... például... délelőtt... vagy inkább reggel... bemegyek, és... köszönök... és leülök... és... csinálom a... dolgom.

– Szia, örülök hogy eljöttél, mogyorókrémes bonbont hoztam neked, tessék.

– Á, köszi, rendes vagy. Mi újság?

– A múltkor el akartam mondani, készültem valamire.

– És?

– Hát, megcsináltam, bár nem volt egy könnyű történet, de... már nem vagyok biztonsági őr.

– Jaj – húzta fel a szemöldökét. – Hogyhogy?

– Úgy döntöttem, hogy elég volt, keresek valami más munkát, hogy ne kelljen éjszaka is dolgoznom, szóval szerintem lehetnénk többet együtt.

– Nekem egy latte... neked? – nyújtotta felém a mutatóujját, miután megállt fölöttünk a pincér.

– Kis tizenkettes fácán – hadartam a pincér felé, de rá nem nézve.

– Mit vagy ilyen bunkó vele? – szólt rám Szun.

– Ki, én?

– Te, hát úgy magyaráztad neki, mint valami fogyatékosnak.

– Nem éreztem így... fura, hogy ezt mondd.

– Mindegy – nyúlt be az asztal alá. Egy kartondoboz volt a lába mellett.

Másodpercekig dermedten néztem a poharaink közt terebélyesedő pocsolját, ami egy néhány hetes kiskutyából folyt ki megható egyenletességgel. Valahol a keresztcsontomban mindig érzem, hogy meg fog lepni egy kutyával.

– Foglalkozz vele, és megszűnik a kutyákkal kapcsolatos ellenszerved. Ők is meg fognak szeretni téged – konferálta be az eseményt Passiógyümölcs.

– Nem kérem – néztem a szemébe pislogás nélkül.

– De, csak vidd haza.

– Nem viszem – emeltem meg a hangom.

Fogta, és duzzogva visszarakta a dobozba. Nem szóltunk egymáshoz.

– És mit gondolsz? – néztem rá ismét. Jaj, bocsánat, köszönöm – böktek közben a fejemmel a pincér felé. Hozta a rongyot, hogy feltöröljük a kutyapisit.

– Nem tudom igazából – keverte meg a poharában oszloposodó kávé s tej Szun –, nekem most, úgy érzem, idő kellene.

– Idő? – vakartam egyet a fülemen –, hát mire? Történt valami azóta?

– Nem, de most olyan furcsa minden – nyögte elnyújtott hangon a csomós borókafe-nyőből készült asztallapot bámulva. Francia manikűrrel készült körmével egyszer-egyszer meg is kopogtatta az egyik feltűnően sötét csomót.

– De én meg... azt hittem, hogy örülsz, hogy váltottam, és talán össze is költözünk véglegesen. Hogy ne legyen ez a kétkakiság, mint a költöző madaraknál... – adtam fel hangosan a reményt.

– Ja, örülök, meg minden, de nem tudom, hogy akarom-e ezt én most – azzal előhúzott a dobozból egy miniatűr cumisüveget, és elkezdte tejjel itatni a kutyát.

Könyvet olvasok a parkban, borzasztó régen voltam itt. Háborúzó bogarokról ír az egyik kortárs szerző, a másik meg szerelmes történetet beszél el egzotikus környezetben. Kukoricatáblák mellett döglődő autók, kánikula, Mexikó. Az a történet vége, hogy a sok veszekedés, félreértés, szeretkezés után a hazautazás mellett dönt a férfi és a nő, csak-hogy miközben a biztos és közös jövő felé utaznak, a repülőgép hajtóműve kigyullad. A nap már lefelé tart, és miután a domb mögé kerül, fázni kezdek a padon, csak egy vászon-ing van rajtam. Elrakom a könyveket, és úgy döntök, megmászom a sziklafalat, amely a parknak otthont adó völgy nyugati oldalát választja el a lakóteleptől. Gumitalpú cipőm többször megcsúszik a kiömlési kőzeteken, mire sikerül felkapaszkodnom a tetejére: pirosra és fehérre festett panelházak várnak a szürkülő égbolttal a háttérben. Kicsit úgy érzem magam, mint aki a földből mászott ki. Egy polccal feljebb kerültem – próbálom méltatni az előbbi veszélyes teljesítményt, melynek értékét némileg csökkenti a szövetkezeti lakások ablakaiból kiszűrődő tévé- és vacsorazaj. Ballagok végig az úton, kertvendéglő sövényén átszűrődő fénybe érek lassan. Megállok, megfogadom, hogy senkivel nem állok szóba, és belépek. Kis tizenkettest kérek, és leülök az egyik sarokasztalhoz az üres helyiségben... az összes vendég kinn fogyaszt. Ugratják egymást, viccelődnek, túlsúlyban közöttük a túlsúlyosak, a házaspárok, akiknél mindig az asszonyoké az utolsó szó. Esztétikai szempontok alapján vásárolt kutyák hevernek a lábainál. A csapos, bár szimpatikus, mégsem alkalmas arra, hogy magánéleti dolgaimba beavassam. Pedig lenne mit elmondanom neki, nem akarom ugyanis elhinni, hogy ennyi volt a kínai lány, vége a történetnek. Még fel is mondtam miatta. Végso elkeseredettségemben hívom telefonon, nem veszi, másodszorra sem. Most már nyugodtan elkezdhetem őt is utálni, mint a kutyákat. Lehet, hogy ő is egy kutya. Kiszámíthatatlan agresszív dög. Alighanem ezért harapott belém jó párszor a kockás pokróc alatt.